

MAROSI GYULA

A HÉTSZÁZADIK NAPON

Jött két fiú a világító szakasztól, és megkérdezték Janit, nem megy-e velük a faluba.

— Nincs egy vasam se, fiúk!

— Na gyere csak — mondta az egyik —, jó vagy nálunk egy pofa sörre.

Jani öltözködni kezdett, a világítós fiúk meg beleszórták a vacakjait egy ládába.

Két kilométert kellett gyalogolni a faluig. Az országút két oldalán gesztenyefák sorakoztak, törzsük fehérre volt meszelve. A betonon magasra pattantak az érett gesztenyék, a nagyokat felszedték, és dobálóztak.

A faluban csak egyetlen kocsmá volt. Nem is egészen kocsmá, hanem presszó és kisvendéglő is. A pulton horganylemezes söntés, műanyagos presszógép, neon és tapétás falak. Leültek egy kockás terítőtű asztalhoz, és három üveg sört hozattak. A poharak alá töredezett, Dreher feliratos alátétet adott a pincérnő.

— Hát akkor igyunk...

— Igyunk!

— Mégpedig arra, hogy ma vagyunk hétszáz napos katonák!

Megitták a sört, és kicsit elakadt a társalgás. Visszapergették a hétszáz napot egészen az elejéig, ami azelőtt volt, távolinak és bizonytalannak tűnt.

Egy lány jött be üveggel, odaállt a pulthoz.

— Liba — mondta az egyik világító.

— Mind liba.

— Na, a múltkor láttam itt egy lányt, arról senki sem mondta volna, hogy falusi.

Vettek egy doboz Munkás cigarettát, és pöfékeltek. Előjött valahonnan egy főnőkéle ember, kérdezte, hogy akarnak-e finom bográcsgulyást enni, most lett kész vele a felesége. Jó lett volna bográcsgulyást enni, de nem volt annyi pénzük.

Mikor kiléptek az ajtón, egészen besötétedett, hunyorogtak, az egyik majdnem átesett egy biciklín. Kimentek az út közepére. A házak kis lyukablakai világosak voltak, a léckerítések mögül vadul csaholtak rájuk a kutyák. A falu szélén, a távolságautóbusz-megállónál is égett egy vézna izzó. A megállónál egy fiatal nő állt sportszatyorral a kezében, amikor elhaladtak mellette, leplezetlen kíváncsisággal megbámulták.

A nő mosolygott.

— Kérem..., nem a táborba mennek?

— De, a táborba.

— Jaj, de jó! — mondta a nő, és beállt a fiúk közé. — Már két órája várok az autóbuszra, de nem jött. Gondoltam, nekivágok gyalog, de félttem, nem talállok oda, és most már be is sötétedett.

Loknis haja, vékony arca volt, a szája pirosra festve. A nyaka is vékony, a fehér, kikeményített blúz alatt kislányos mellek himbálóztak. Az egyik világító kivette kezéből a szatyrot. Kedveskedő, csücsörítő mosollyal köszönte meg.

Baktattak a szürkületben, közben a nő elmondta, hogy a férjét keresi, nem látta három hónapja, és most is csak azért jött, mert haldoklik a szegény fiúnak az apja, és szeretné utoljára még egyszer látni a fiát.

— Ugye, el fogják engedni?

— Biztosan elengedik. Elég lett volna, ha táviratozik.

— Tudják, én mindenhol meglátogattam a férjemet, voltam Szentesen meg Egerben is. Ide is csak azért nem jöttem eddig, mert beteg voltam.

Megálltak, előkotorták a cigarettát.

— Hogy hívják a férjét?

— Ruzsnyák Sándor. Ismerik?

Egymásra néztek, és biggyesztettek a szájukkal; nem, nem ismerik.

— Melyik századnál van?

— Hát... azt nem is tudom!

Ingatták a fejüket.

— Milyen jelvénye van a paroliján? Ilyen? — mutatta az egyik világítós.

— Olyan, de nem... Sohasem figyeltem. Olyan barnás-vöröses hajú fiú. Min-

dig utáltam a vörös hajú fiúkat, képzelhetik, mennyire megrökönyödtem, amikor először hazajött, tisztára kivörösödött a haja. Alig ismertem meg.

Sóhajtozni kezdett, és szenvedő arcot csinált; ne menjenek olyan gyorsan, mert nem bírok menni a körömcipőben, mindig megbicsaklik a sarka.

– Vegye le!

Nem vette le, kicsit lemaradt, aztán utánuk loholt és beléjük karolt. Jani unta, szerette volna lerázni, de semmi jó nem jutott az eszébe.

– Az idegeimmel volt baj, kórházban is voltam, úgy le vagyok soványodva, mint egy kutya, lötyög minden ruhám. Ezt is gyorsan félceltem össze, mikor megtudtam, hogy jövök.

Lehúzta a ruha oldalán a cipzárt, és mutatta a félcelést. A fiúk látták, hogy rózsaszín nadrág van rajta, és hümmögtek.

– A gyerek után lett velem ez a baj, meg aztán a...

– Gyereke is van?

– Másfél éves.

– Hány éves maga?

– Huszonkettő. De csak leszek.

Jani morgott magában, hogy az ördög elvihetne. Nem tetszett neki ez a nő, és főleg a társai nem tetszettek. Csillogott a szemük, hozzáérték a vállához, mintha véletlenül történne.

– Várjanak... – mondta a nő siránkozó, éneklő hangon. – Ha nekem is olyan nagy csizmám lenne, akkor tudnék gyorsan menni...

– Ez nem korzó – mondta Jani. A másik kettő sötéten nézett rá. Megitta itt ez a sörüket, és akkor pofázik.

– Vegye le, jó idő van, még nincs harmat.

Megállt az országot közepén, és lehúzta az egyik cipőjét. Harisnya is volt rajta, felhúzta a szoknyáját, a combján matatott, és lehúzta az egyik harisnyát. A fiúk egymásra néztek. Jani a feje búbjára tolta a sapkát, a világítók hunyorítottak. Összehunyorított szemmel nézték a nő másik combját. A lába is vékony volt, de a combja telt és asszonyosan formás.

A nő begyömöszölte a cipőt meg a harisnyát a sportszatyorba, meztelen lábával belerugdalt a porba, és megindultak.

– Te – súgta az egyik világító fiú Janinak –, úgy van itt ennek férje, mint nekem. Ismerem ezt a fajtát. Vácon tucatszámra lődörögnek a laktanya körül.

Jani nem szólt semmit. Várta, hogy mit akar a másik.

– Te, ez alig várja, hogy beborítsuk az árokba.

Jani a vállát rántotta.

A két világító belekarolt a nőbe, Jani kicsit lemaradva kullogott mögöttük. A fiúk vicceket kezdtek mesélni, előbb favicceket, aztán ordenáré katonavicceket. A nő nagyokat nevetett. Aztán kitaláltak valami hülyeséget, és csiklandozni kezdtek egymást. A nő szagatott felnyihhamásokkal nevetett. Az egyik fiú kicsit lemaradt, és Jani markába nyomta a szatyrot.

– Igazán hozhatnád te is egy kicsit.

Jani látta, hogy a fiú arca vörös, és keze reszket, mintha fáznék. Néha megálltak, vitatkoztak, hogy szabályos volt-e vagy nem, néha a nő előreszaladt, a fiúk utána, elkapták a derekát; Jani szerette volna a szatyrot belevágni az árokba. A nő előreszaladt, a fiúk utána: az egyik durván félrelökte a másikat, elkapta a nő derekát, és elől benyúlt a blúzába. A másik kettő is megállt. A nő lassan feszítette a derekát előre, fejét hátraszegte a fiú vállára, a szemét behunyta. Hirtelen kifordult, leütötte a fiú fejéről a sapkát, belemarkolt a hajába, és körmeivel végigszántotta az arcát. A fiú lefogta a kezét, és akkor beleharapott. Aztán sírni kezdett, leült egy kerékvető köre, és hisztérikusan sírt. A fiúk egymást meg a nőt nézték. Akinek az arcát végigszántotta a körmével, lehajolt a sapkájáért, leporolgatta, és a fejére igazította. A bőr helye előbb elfehéredett, azán megtelt vérrel. Zsebkendőt vett elő, és törölgetni kezdte. Nézte a zsebkendőt.

– A férjem maguk közt katona..., azt hittem, van valami bajtársiasság maguk között..., inkább egyedül jöttem volna...

A kikeményített fehér blúz kicsit gyűrötten szabadulva lebegett kétoldalt, a felső gomb hiányzott. Jani nézte a kétoldalt szabadon maradt melleket, aztán megkereste a gombot, és odanyújtotta a tenyerén.

– A gombomat is letépték..., beteg voltam, kórházban feküdtem, kilométereket gyalogolok, és akkor maguk nekem jönnek..., disznók..., letépték a gombot is a blúzomról, ez az egyetlen jó blúzom..., nem tudtam keresni, mert beteg voltam, otthon a gyerek, a férjem meg itt..., disznók...

Kicsit alábbhagyott a hisztériás zokogás, és csendesen, hüppögve sirt tovább. Jani odanyújtotta a zsebkendőjét.

— Na, törölje meg a szemét.

A nő sirt tovább, könnyei nagy cseppekben folytak le az arcán, Jani letérdelt mellé, és törölgetni kezdte a szemét. Meleg, barna, agyonkínzott szemei voltak, a szempillák összeragadtak. Abbahagyta a sírást, kivette Jani kezéből a zsebkendőt, és harsogóan belefújta az orrát.

— A blúzát...

A nő felállt, a fiúk elfordultak, és összegombolta a blúzt, betúrta a szoknyába. Az arcát törölgetve bocsánatot kért a világító, a nő intett a fejével, hogy nem haragszik, aztán megindultak. Elöl a nő, szonyáján a kötől fehér mézsfolt, leghátul az arcát törölgető világító. A tábor széléhez értek, és Jani tudta, hogy nagy baj lehet, ha elmondja odabenn. Meggyorsította a lépteit, és a nő mellett ment egy darabig.

— Mi tényleg... kérem, ne haragudjon, és ne szóljon benn senkinek... csúnyán viselkedtünk, szó se róla, de mi nem vagyunk rossz fiúk, és mindennek olyan nagy feneket kerítenek... tudja...

— Nem haragszom — mondta a nő, és mosolygott. — Nem is rossz fiúk maguk. Hozzák a csomagomat, kölcsönadta a zsebkendőjét... Már régen katonák?

— Hétszáz napja.

— Istenem, kimondani is sok. Komolyan mondom, sajnálom magukat. Hétszáz napig család nélkül, nő nélkül... szegény fiúk!

Jani beleharapott a szájába. Üvölteni szeretett volna, aztán csendesen szólt:

— Mi csak azt kértük magától, hogy ne köpjön, nem azt, hogy sajnálkozzon.

Érzett valamit a fiú hangjában, dacot, mindent legyűrő fegyelmet, szemérmes szégyenérzetet, de tulajdonképpen nem értette.

— Nem fogok szólni.

A kapunál elmondták, hogy a férjét keresi, haldoklik valaki otthon, beengedték. A törzsőrmester azt mondta Janinak, hogy kísérje az ügyeletes tiszthez.

A sátorban az ismerős szuszogás és az alvó emberek lélegzetének nehéz szaga fogadta. Nem csavarta be az égőt, odabotorkált az ágyához, megágyazott. Ruháját összehajtvá letette a tábori székre, és bebújt a hideg lepedők közé. Gondolkodott az egészen. — Disznók voltunk, az igaz! Ha nekem lenne feleségem, és más srácok csinálták volna vele... Persze, a harisnyahúzogató meg a csiklandozások... — A nő combjait látta maga előtt, a szétnyíló blúzát. — Nem voltak szép mellei — gondolta —, persze, a gyerek után...

A sátor oldala felbillent, valaki suttogva beszólt:

— Csontos! Jani, hallod?

— He?

— Futás az ügyeletes tiszthez!

Káromkodott. sietség nélkül, hosszan felszedegette ruháit és ment.

Az ügyeletes tiszt fiatal hadnagy, két évvel ezelőtt együtt kerültek a csapathoz, azóta Jani szakaszparancsnoka. Egy év korkülönség volt köztük, és amikor maguk közt voltak, csaknem barátilag beszélgettek.

A hadnagnak laposak voltak a szemei, és idegesen játszadozott egy ceruzával.

— Mi a fenének hoztad ide ezt a nőt?

— Én hoztam? Jöttünk be, és a nyakunkra akaszkodott.

— És most mit csináljak vele?

— Mit tudom én.

A hadnagy eldobta a ceruzát, és felállt.

— El kell innen tűnnie. Még valami balhét csinál nekem. Te ismered a férjét?

— Nem, sose hallottam a nevét.

A hadnagy sétált egy darabig, simogatta sörtés állát.

— Te, mondd csak... útközben nem volt valami izé...

Janinak a szeme sem rebkent. — Kópótt — gondolta —, pedig megígérte, hogy nem fog. Ott kellett volna hagyni a fenébe.

— Nem — mondta tompán —, miért?

— Semmi, csak valahogy furcsán viselkedett. Felfeküdt az ágyra, hogy ő fáradt, erre mondtam neki, hogy feküdjön le, majd én átmegyek a másik sátorba, de nem akart. Kérdezte, hogy szeretek-e kártyázni, egészen hozzám dörgölődött, hogy ne haragudjak a zavarásért, felhúzza előttem a harisnyáit, de semmi izé..., félrefordulás. Ha nem lennék szolgálatban...

Felhúzták a szájukat, egymásra vigyorogtak.

— Szóval el kell tűnnie... Reggel, ha itt van, hazamegy a férje. — Ránézett Janira, hogy mit szól hozzá. A fiú közömbös arcot vágott, és várta, mi lesz belőle.

– Szóval eltünteted a nőt.
– Én?
– Te hoztad, nem?
– Dehogyan hoztam, mondom, ránk akaszkodott. Hova tüntessem?
– Kíséred be a faluba.
– Most éjjel? Mit csináljon ott reggelig?
– Ej, hát mit bánom én. Vagy vidd be a városba, van autóbusz, és hazamegy a fenébe, vagy keres szállást.

A hadnagy feltette a sapkáját, és kiszólt a naposnak, hogy küldje be a nőt.
– Különben... nem egy rossz megbízatás ez, én mondom. Hogy a férj mese, az biztos. El fog ez menni szépen haza, de nem üres kézzel.

Bejött a nő, szó nélkül vette tudomásul, hogy elzavarják, kezét nyújtott a hadnagynak, és rámosolygott, sűrűn bocsánatot kért a zavarásért.

– Lehet, hogy igaz van a hadnagynak – gondolta Jani –, hárman voltunk..., na, majd meglátjuk.

– Hadnagy elvtárs, elvihetem az ügyeletes gépkocsit?

– Vidd. De ne furikázd össze a megjét.

Mikor kiléptek a sátorból, semmit sem láttak. Jani megfogta a nő kezét, és biztosan vezette.

– Telefonálok a kapuhoz, hogy engedjenek ki benneteket! – kiáltott utánuk a hadnagy.

Az út mellett megtalálták az ügyeletes gépkocsit. Meg kellett volna keresni a sofőrt a slusszkulcsért, de nem akarta felkelteni. Betuszkolta a nőt, a zsebéből összekalapált szöveget vett elő, matatott egy darabig, egyszer csak kigyulladtak a műszerek apró lámpácskái, és beindította a motort. Járatta egy keveset, kipróbálta a lámpákat. Városi, bilux, országúti. A szélvédő üvegen kis Pinokió baba himbálódzott, megpöckölte.

– No, most igazán hozz szerencsét.

A kapunál egy tizedes állította meg őket, a törzs már lefeküdt.

– Kocsival mentek? – kérdezte a tizedes.

– Mit gondolsz, rollerral?

A tizedes vigyorgott, felnyitotta a sorompót.

– Szerencsés utat! – mondta a tizedes, és rákacsintott Janira.

– Dögölj meg!

Az út teljesen üres volt, messzire megvilágította a reflektor. Amikor az út elkanyarodott, a gesztenyefák fehérre meszelt törzse látszott, ilyenkor Jani levette a gázt.

A hadnagy szavai jártak az eszében. Maga előtt látta a nő combjait. A többiek mind meséltek hasonló kalandokról, gondolta, egyszer majd csak lesz neki is egy, de eddig még sosem volt. Ha egy nő megszólította, udvariasan válaszolt, és gyorsan továbbállt. Nem félt tőlük, csak valahogy másképp képzelte el az egész kalandot, mint egy vasúti fülkében vagy ócska vidéki moziban. Szépen. Nem csillagokkal meg tóparton, hanem csak úgy..., de szépen.

– Hülyeség – gondolta –, gyáva vagyok.

– Ez mi? – kérdezte a nő, és felkattintott egy kapcsolót. A fejük felett meggyulladt egy kislámpa.

– Belső világítás – mondta Jani, és visszakattintotta. – Ne nyúlj semmihez, mert belemegyünk az árokba.

– És ez? – A nő felkattintott egy másik kapcsolót.

– Térképlámpa. Mondtam, ne nyúlj semmihez.

Ezt a lámpát nem kattintotta vissza. Nem zavarta a vezetésben, és kicsit megvilágította a nő arcát. Nézte az utat és nézte a nő arcát. Az út egyenes volt, a nő mosolygott. – Gyáva, hülye gyáva... – Hirtelen balra szedte a kormányt. Nagyot huppant a kocsi, a fejükkel megérintették a ponyvát. Fekete, száraz-rögös dűlőúton mentek, kétoldalt valami magas fű vagy rövid búzatábla között. A motor néha erőlködve felbődült, egymásnak ütődtek, a reflektorok egy-egy ugratónál céltalanul belehasítottak a sötét égbe. A nő nem szól egy szót sem, görcsösen kapaszkodott az ülésbe, és kutatva nézte az utat. Mikor megálltak, Jani leoltotta az összes lámpát. Érezte, hogy pirosak a fülei, és szeretett volna visszafordulni.

Megköszörülte a torkát, és vagánykodó, könnyed hangon kérdezte:

– Hallottál már olyan autós huligánokról, akik elviszik a nőket valahová a fenébe, és ott kirakják őket?

Mintha magnetofonból hallotta volna vissza a hangját. Idegenül, élettelenül csengett.

— Nem hallottam. Miért rakják ki őket?

— Mert nem akarnak ibolyát szedni.

— Ibolyát? ... — kérdezte a nő suttogva.

Jani közel csúszott hozzá, és átfogta a vállát. Lenyomta az ülésre, és a száját kereste.

A sebességváltó bakelit feje a bordái közé fúródott, mormolt egy káromkodást, és a helyére ült. Cigarettaét halászott ki a zsebéből, és a fellobbanó gyufalángnál látta a nő hasig kigombolt blúzáét. — Délután is ilyen volt az országúton — gondolta.

— Hogy hívnak?

— Jutkának.

Ahogy a szájához emelte a cigarettát, érezte, hogy remeg a keze.

— Tényleg van gyereked? Itt van a férjed? Van férjed egyáltalán?

A nő nem válaszolt.

Kirúgta a kocsiját, megkerülte az orránál, kinyitotta a másik oldalon is az ajtót.

— Gyere.

Csendes kaparászás. Benyúlt a kocsiba, megfogta a nő kezét, és vezette. Magas fű surrogott a lábuk alatt, mentek előre a vaksötétben. A fiú elpöckölte a csükket, és leült.

— Ül le.

A lány nem ült le, csak letérdelt.

— Téged hogy hívnak? — kérdezte.

Először valami ostoba nevet akart mondani, de aztán valahogy megsajnálta, és megmondta. A lány azt mondta, hogy szép név, és a nagyobbik bátyját is Janinak hívják. Jani levette a zubbonyát, és a lány meztelen háta alá terítette.

— Jutka ... — suttogta, és úgy érezte, hogy nagyon régen ismeri és szereti ezt a nőt.

— Igen ... — mondta a lány, és magához szoritotta Jani fejét. A fiú az arcánál érezte a hideg mellét, és szeretettel betakarta a tenyerével. A sötétben nem látta a lány szemét, de emlékezett délutánról a meleg barna szemekre. A hétszáz nap minden vasárnapján várt egy lányt, aki sosem jött el hozzá. Most itt van. Eljött hozzá, az övé, az ő asszonya.

— Eressz ... — mondta a lány, és ki akart siklani az ölelésből. — Engedjen el ...! — kiáltott hisztériásan —, engedjen el, semmi közöm magához, érti?

Jani megmerevedett, és nem értett semmit. A szavak kongtak a fejében és a becsületén. Eszébe jutott a délutáni eset, a hadnagy hunyorítása és az a másik lány, aki nem jött hozzá hétszáz napja. Emlékezett mindenre, de nem értette.

— Engedjen! — sikoltott a lány, és Jani érezte, hogy a fogai belepréselődnek a bőrébe, az izmaiba. Felugrott, érezte, hogy a vér a fejébe tödul, hallotta a fű surrogását, elkapott egy darab testet, és jobbával egy hatalmasat sújtott. Az első ütés elsuhant a sötétben, a második a lány hátát találta. Lebukott a földre. Jani állt felette, lihegett, és a karja tüzesen lüktetett. A lány szépen csendben sírni kezdett.

Szép csendesen visszaballagott a kocsihoz. Beült, meggyújtotta a belső világítást, és megnézte a karját. Nagy kék véraláfutás volt rajta, és a fogak helye vérzett. Átfekerte a zsebkendőjével, és a fogával csomót kötött rá. Meggyújtotta a reflektort, és forgolódni kezdett a kocsival. Egy pillanatra feltűnt a nő, amint a blúzáét gombolgatja, és amikor meglátta a letaposott fűben a zubbonyát, érte ment. Valahonnan a fényre és a motor zajára kutyák kezdtek ugatni.

A lány bátoratlanul megállt a kocsij mellett, és amikor látta, hogy a fiú nem törődik vele, lekuporodott a helyére.

Rákanyarodtak az országútra. A motor egyenesen berregett, a gesztenyefák: fehérre meszelt törzse egyenesen surrant el a kocsij oldalán. Beérték a faluba. Itt már minden sötét volt. Jani átkanyargott a fútcán, és rátért a városi útra.

— Köszönöm — mondta a lány csendesen.

Jani nem válaszolt. Nézte az utat szigorú arccal.

— Ne haragudjon rám — folytatta, mikor látta, hogy a fiú nem fog válaszolni.

— Szerettem volna beszélni az urammal. Utoljára. Mikor terhes lettem, elvett, de nem éltünk együtt. Behívták, azt sem tudom, hol van, egy lapot sem írt soha. Meg akartam keresni. Megmondani neki, hogy már én sem szeretem. Jó felesége voltam, jó anyja a gyerekének, de már nem szeretem. Érti maga ezt?

— Nem érdekel.

— Azért hadd mondjam el. Még soha senkinek nem mondtam el. Dolgoztam, amikor hazamentem, mostam a gyerekekre, fát vágtam, vizet hordtam a kútról. Esténként babákat varrtam egy asszonynak, két forintért darabját, ő meg háromötvenét kapott érte a szövetkezetből. Tudtam én, de mit tehettem, örültem, hogy volt ez, mert én mindent meg akartam venni a gyerekeknek. Beteg lettem, elment a tejem, írtam a fiú apjának: segítsen, nem magam miatt, az unokája miatt. Küldött ötven forintot meg használt ruhákat. Sirtam, vissza akartam küldeni a pénzt, de kellett.

Jani a lányra pillantott, látta, hogy a kocsi alján valami sötét pontot néz megmerekedett arccal, csak az ajkai mozogtak.

— Disznóság az egész élet — mondta Jani. — Az önzőek jól élnek, akik meg a lelkekre veszik a dolgokat, csak rohadjanak meg. A nyomorába, a bánatába, rohadjanak meg az életbe.

A lány hálásan mosolygott rá.

— Ne vigyorgjon — mondta Jani gorombán.

Előttük két vörösén izzó pontként feltűnt az autóbusz.

— A busz... — mondta a lány.

— Látom.

Beletaposott a gázpedálba. A motor felpörgött, és a kerekek sivitottak az aszfalton. Ha a város előtt nem érik el a buszt, a lány várhat reggelig valami hideg váróteremben. Szokásból a kilométerórára nézett, de az mozdulatlanul állt a nullán.

Kanyar következett. A busz eltűnt a szemük elől. Jani amikor meglátta a kanyart, levette a gázt, és fékezett, de úgy érezte, későn. Ennyire gyorsan még sohasem hajtott, nem érezte jól meg az utat. Tekerte a kormányt, amennyire lehetett, de egyre kijjebb csúsztak az útról, lecsúsztak a padkára, egyre közelebb suhantak el mellettük a gesztenyefák. A lány görcsösen kapaszkodott, a száját kitátotta, müntha sikoltani akarna. — Most már mindegy — gondolta, és felengedte a féket, beletaposott a gázpedálba. A kocsi egyre kijjebb csúszó fara alatt a kerekek vadul forogni kezdtek, és kiugratták az autót a kanyarból. Visszamentek a betonra. Tenyerével megtörölte a homlokát, és lassítani kellett, mert szédülni kezdett, és a gyomrát görcs húzta össze.

Gyorshajtás..., karambol..., esetleg a lány nagyon összetöri magát a fák miatt..., öt év, talán nyolc is... Mikor utoljára otthon volt, édesanyja azt mondta, kivasalom a civil ruhádat, kislfiám, mire legközelebb jössz, magaddal viheted. És akkor öt év, esetleg nyolc. És megmondani az anyjának, nem akartam, mama, csak valakit megütöttem..., de letelik ez is, mama.

Nagyokat lélegzett, és a szédülés elmúlt. Az autóbusz már egészen közel volt, beérték, jelezte, hogy előzni akar, aztán megállt az autóbusz előtt az út közepén. A busz fékezett, az utasok összeütötték a fejüket, és felébredtek. A buszsofőr kiszólt az ablakon:

— Mi az, hülye vagy?

— Vedd fel ezt a lányt.

— Na gyerünk, nem érek rá.

A lány kikászálódott, megindult a busz felé. A kalauz már kinyitotta az ajtót. Félúton visszafordult, és odaszaladt a fiúhoz.

— Jani..., Jani..., máskor is..., ugye, nem haragszol rám?

— Menjen a jó büdös francba! — kiáltott a fiú, és úgy bevágta az ajtót, csak úgy csörömpölt.

Visszafelé minden simán ment. A kapuban a tizedes érdeklődött, hogy klassz volt-e, Jani bólintott, hogy klassz volt. Beállt a kocsi a helyére. Meggyújtotta a térképlámpát, és lassan satírozni kezdte a hétszázadik napot, míg olyan fekete nem lett, mint a többi hatszázkilencvenkilenc.

A sátorban fázott, a kocsiiban fűtött a motor. A karja tüzelt, és érezte, mennyire fáradt. A csizmákat bevágta az ágy alá, és csak úgy ruhástul végigdöglött az ágyon. Maradt másfél órája aludni.